

KYLIE SCOTT

Idool

Stagedive 7

Vertaald door Ineke Vlug

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

‘Nee,’ zei de bodyguard.

‘Maar...’

‘Juffrouw, hebt u enig idee hoeveel mensen backstage proberen te komen door te beweren dat ze een soort van relatie hebben met meneer Dillon?’ De man in het gelikte zwarte pak en met het zorgvuldig uitgestreken gezicht keek me intimiderend aan. Hij had een punt. Enkel en alleen om met deze gast te praten had ik me door een opeengepakte massa fans gedrongen, waarbij ik mijn tenen een paar keer had laten pletten en een elleboog in de nier had geïncasseerd. God alleen wist wat het me had gekost om in de nabijheid van de ster van de show te komen.

‘Een heleboel, denk ik,’ schreeuwde ik naar hem terug. Noodzakelijk, gezien het volume van de muziek die de ruimte vulde. ‘Maar het verschil is dat ik niet lieg.’

‘Maar je kunt je misschien wel voorstellen dat dat voor mij niets uitmaakt, aangezien iedereen dat zegt?’

Op het nabijgelegen podium bewoog Adam Dillon, Rockster der rocksterren, als een Alt-Rock Elvis wild met zijn smalle, in denim gestoken heupen. Hij pruilde en croonde over de vrouw die hem onrechtvaardig had behandeld. Ik. Juist, ik was de grote slechte ex die zijn hart had gebroken en die hem bewust had gemaakt van de gevaren van de liefde. Tenminste, daar ging het liedje over.

Het liedje loog, en niet een beetje ook.

Volgens de tekst die hij op dit moment jammerde, had ik zijn hart onder mijn twaalf centimeter hoge hakken verbrijzeld en hem vervolgens een afscheidskus toegeblazen. Ik herinner me

dat er veel geschreeuw was geweest, maar niet dat er kussen waren geblazen. En omdat ik net de platte schoenen die ik naar mijn werk droeg had uitgeschopt, was ik blootsvoets geweest, met vermoeide benen en een pijnlijke rug. Ik had beslist niet op stilettohakken geparadeerd. Eenmaal thuis na een zware dag in de kapsalon had ik bij terugkeer Adam op de bank aangetroffen. Op dezelfde plek waar hij had gelegen toen ik zo'n elf uur daarvoor naar mijn werk was vertrokken. Op dezelfde plek waar hij voor mijn gevoel maanden had gelegen terwijl ik me een slag in de rondte werkte om de huur te betalen. Op dat moment brak de hel los. Dat was echter niet het enige probleem waardoor onze relatie was ontploft. Niets is ooit eenvoudig.

Maar terug naar het hier en nu. Ik pakte het stukje papier uit mijn voorzakje en hield het voor zijn neus. 'Mijn naam is Jill Schwartz. Hoeveel mensen die zeggen hem te kennen hebben zo'n ding?'

Zijn ogen werden groot toen hij de naam op de cheque las en ze werden nog groter bij het zien van het bedrag. En daar kon ik in komen. Toen de cheque binnenkwam, had ik zelf een lichte paniekaanval gekregen. Als Adam besloot een statement te maken, ging hij nooit voor subtiel. Wist ik maar wat het allemaal betekende. Als het überhaupt al iets betekende, uiteraard. En dat was de vraag die me vanavond hier gebracht had.

Deze keer nam de bodyguard me wat oplettender op. Hij leek nog altijd niet onder de indruk. Begrijpelijk, gezien het feit dat ik niet op een vriendin van een rockster leek, voormalig of huidige. Lengte iets onder het gemiddelde, scherpe kin, uitstekende jukbeenderen, olijkleurige huid en een nors hoofd waar velen jaloers op zijn. Althans, dat wilde ik graag geloven. In feite was ik een arrogante eekhoorn die het niet erg vond om wat harde noten te kraken om dingen gedaan te krijgen.

Voorlopig had Adam met zijn lange, donkere haar, tatoeages en slungelige lijf volmaakt op zijn plek geleden op de cover van de *Rolling Stone* van de vorige maand. Hij had met gekruiste

benen op een Perzisch tapijt gezeten, tokkelend op een akoestische gitaar. Het was goed denkbaar dat het de bodyguard moeite kostte zich ons als een stelletje voor te stellen dat al dit muzikale leed waard was.

‘Hebt u toevallig een identiteitskaart bij u, juffrouw?’ vroeg hij.

Ik viste mijn portemonnee uit de zak van mijn spijkerbroek. Dat ging nog niet zo gemakkelijk met de massa deinende, zweetende lijven om me heen, die me van alle kanten leek in te sluiten. Ik haalde mijn rijbewijs tevoorschijn en hij bescheen het met een klein zaklampje. ‘Hij is van vorig jaar, dus mijn haar was veel langer,’ legde ik uit. ‘En blauw.’

Zijn mondhoek vertrok, maar dat was zijn enige reactie.

Blauw haar was geweldig geweest. Van turquoise naar indigo en weer terug. Al mijn jeugddromen over zeemeerminnen waren tot leven gekomen. Maar momenteel was het tot op ongeveer schouderlengte geknipt en zilvergrijs geverfd. Supervet.

Vervolgens haalde die gast van de beveiliging een gave walkietalkie tevoorschijn en deelde een paar bevelen uit. Een andere gast, eentje in zwarte spijkerbroek en een matchend T-shirt, voegde zich bij het hek bij hem. Nu was het zijn beurt om me lichtelijk ongelovig van top tot teen te bekijken. Maar vervolgens ging het hek voorzichtig open en leidden ze me erdoor. Een paar fans in de buurt klaagden bitter en boden steekpenningen aan (van zowel seksuele als financiële aard). Maar dat ging niet gebeuren. Alleen ik kreeg toegang tot het binnenste heiligdom. Niet te geloven. Het was werkelijk gelukt. Na al die tijd zou ik hem echt weer te zien krijgen. Elke toespraak die ik eerder had voorbereid verdween uit mijn hoofd, en mijn handen begonnen te trillen om redenen waar ik liever niet bij stil wil staan.

De bodyguard en ik gingen de trap op naar boven en de moeilijk vindbare, exclusieve backstageruimte in. Een hoge muur schermde ons af van het feitelijke podium en alles eromheen. Slechts een klein stukje verderop maakte die alweer plaats voor een grotere doorgang waar allerlei mensen zich heen en weer

spoedden. De dreunende vibratie van de bas leek door de muren te sijpelen en de muziek was zo hard dat mijn oren ervan piepten. We namen een scherpe bocht naar rechts, waarna het min of meer industriële decor plaatsmaakte voor een strakke, kleine lounge met een bar en een ijskast, grote bossen witte orchideeën, rijen met flesjes water op een zijtafeltje en een glazen schaal vol M&M's (Adams lievelingssnoep). Een vrouw met Zuid-Amerikaanse roots was druk in de weer met haar mobieltje. Lang, brunette, een beetje angstaanjagend, met aan haar voeten een paar Saint Laurent-platformhakken in jarenvijftigstijl die ik zo graag wilde hebben dat ik er natte dromen van had gehad. O mijn god, die schoenen. Ik zat bijna te kwijlen. Thuis had ik een goedkope imitatieversie in mijn kast staan. Ik bewaarde ze nog steeds voor een speciale gelegenheid. Maar niet zo'n speciale gelegenheid als deze. Vanavond hier komen, dit doen, leek meer een situatie voor legerkistjes. Voor de bestorming van het rock-'n-rollkasteel en zo.

'Bedankt, Ziggy,' zei ze, waarmee de bodyguard kon aftaaien. Vervolgens schoot haar blik met overduidelijke desinteresse over me heen. 'Je hebt zestig seconden. Zeg het maar.'

'En wie ben jij dan wel?' vroeg ik, een beetje onbeleefd, want ik weigerde me te laten intimideren.

Bij die woorden glimlachte ze. 'Ik ben Martha, Adams manager. En jij?'

'Jill. Adams ex. Maar dat heeft de bodyguard je vast al verteld.'

De speculatieve blik in haar ogen nam zeker honderdvoudig toe. 'En wat wil je, Adams ex?'

'Adam spreken over iets wat hij me onlangs heeft gestuurd.'

Ze tilde haar kin op. 'De cheque. Ik wist niet dat hij dat had gedaan.'

'Weet jij alles wat hij doet?'

'In principe,' zei ze op een verwaand toontje. 'Je moet begrijpen dat rocksterren allemaal grote, jankerige baby's zijn die iemand nodig hebben om hun levens te regelen, want anders gaat alles

naar de kloten. Zo iemand ben ik voor Adam. Volgende vraag. Als de cheque echt is, en je bent wie je zegt te zijn, waarom pak je het geld dan niet gewoon aan en ga je ervandoor?’

Ik zuchtte. ‘Dat heb ik overwogen. Dat album is de nagel aan mijn doodskist geweest vanaf het moment dat het uitkwam. Ik kan nergens naartoe zonder dat ellendige ding te horen. Bars, benzinstations, de supermarkt... Het is alsof ik muzikaal gestalkt word.’

‘Je komt er niet bepaald goed van af in de nummers,’ gaf ze toe.

Bij het horen van die woorden rolde ik met mijn ogen. Een vreselijke gewoonte, maar ik kon er niets aan doen. Als iemand iets zei wat verbijsterend voor de hand lag, was mijn eerste neiging altijd om te reageren met een stil en dodelijk ‘duh’. ‘Daar ga ik het niet met je over hebben. Dat is privé.’ Nou ja, het zou privé moeten zijn. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat Adams versie van onze relatie en de mijne aanzienlijk verschillen. Maar het is een onmiskenbaar feit dat hij altijd al bezig was om het te maken in de muziekwereld, al lang voor ik hem ontmoette. Het was zijn droom, en hij heeft hard gewerkt om die te vervullen. Chapeau. Als hij me nou maar gewoon zijn aandeel in de huur en zo had gestuurd voor de periode dat we samenwoonden, zou ik hier nu niet zijn. Want deze cheque... Het is te veel. Veel te veel.

‘Zeven cijfers zijn indrukwekkend. Maar hij kan het zich veroorloven, als je daar bang voor bent.’

‘Dat geloof ik graag, maar daar gaat het niet om.’

‘Je hebt nooit interviews over hem gegeven. Nooit foto’s verkocht van toen jullie nog een relatie hadden. Anders had ik dat wel geweten.’

‘En?’

Haar blik gleed van top tot teen over mijn lijf. ‘Ben je zwanger?’

‘Nee.’

‘Hoop je zwanger te worden?’

‘Lieve help. Laat mijn baarmoeder met rust. Ik wil hem alleen spreken over de cheque.’

Een lang moment staarde de managerchick, Martha, me alleen maar aan. Toen zei ze: ‘Interessant. Loop maar mee.’

Vervolgens schreed ze weg op die elegante, torenhoge hakken. Ik wed dat ze kon sprinten op die hebbedingen. Het was alsof de hele wereld haar startbaan was en ze overal en nergens moest zijn.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg ik, en ik moest bijna joggen om haar bij te houden. Korte benen konden lastig zijn.

‘Je wilt Adam toch spreken?’

‘Nou, ja, maar...’

‘Ja of nee, Jill? Ik kan mijn tijd niet verprutsen.’

‘Ja, ik wil hem spreken,’ zei ik met gefronste wenkbrauwen. ‘Ik moet hem spreken.’

De diverse kleedkamers en opslagruimtes, en wie weet wat nog meer, maakten plaats voor bredere gangen. Rekwisieten, lichten en allerlei spullen lagen her en der op keurige stapels. Veel mensen liepen heen en weer, en nog meer mensen hingen zomaar wat rond. Nadat we een paar grote dubbele deuren waren gepasseerd, kwamen we in een tunnel waar een stel bewakers naast een grote, glanzende zwarte Mercedes-Benz SUV wachtte.

Martha opende het achterportier van de auto. Ook nu weer met haar mobieltje in haar hand en haar blik vastgelijmd aan het scherm. ‘Instappen.’

Ik aarzelde. Natuurlijk aarzelde ik. Want waar ik vandaan kwam, werd het over het algemeen als een slechte zaak gezien wanneer je je door nagenoeg onbekenden in voertuigen liet lokken. En deze vrouw had zelfs niet het fatsoen om me eerst snoep of een kitten te geven.

‘Ik herhaal, ik kan mijn tijd niet verprutsen. Over nog geen twee minuten zal Adam regelrecht door de backstageruimte hier naar deze auto worden geleid,’ zei Martha, en ze klonk lichtelijk verveeld. ‘De keuze is aan jou. Of je stapt in eerdergenoemde auto óf je laat je door Bon terugbrengen naar de publieksruimte. Wat gaat het worden?’

De beveiligingsgast nam me op. Ik weet redelijk zeker dat die bobbels onder zijn pak er niet zaten omdat hij te veel kauwgom of Kleenex bij zich had. Nee. Bon had een pistool op zak. Wat was dit toch een krankzinnige wereld.

‘De waarheid is dat ik dit eigenlijk niet eens zou moeten doen,’ ging ze verder. ‘Maar je hebt mijn koude dode hart een heel klein beetje laten ontdooien. Toevallig weet ik hoe het is om in jouw schoenen te staan. Ooit heeft iemand een album over mij geschreven. Niet wat je een aangename ervaring zou noemen.’

Hè? Alhoewel, in Martha’s geval zou ik durven gokken dat elke tekst over het verbrijzelen van een mannenhart onder twaalf centimeter hoge hakken dodelijk nauwkeurig moest zijn.

Ze tikte met haar voet tegen het beton. ‘Dus?’

‘Waar gaat Adam naartoe?’ vroeg ik, om tijd te rekken.

‘Regelrecht naar huis, als het aan mij ligt. Maar dat kan ik niet garanderen.’ Haar wenkbrauwen bogen in een lichte frons. ‘Soms vindt hij het lastig om na een show tot rust te komen.’

Interessant. Ik weerstond de neiging om te glimlachen om de ironie hiervan. Het had mij moeite gekost om Adam van de bank te krijgen. En nu had de nieuwe vrouw in zijn leven er blijkbaar moeite mee hem erop te houden.

Om eerlijk te zijn raakte ik een beetje gefrustreerd door dit hele gedoe. Adams nieuwe leven kon officieel worden bestempeld als idiotie. Bodyguards, luxeauto’s en deze enge vrouw die alles regelde. In de tijd dat ik hem nog kende, inmiddels bijna een jaar geleden, bezat hij precies één paar sokken, en ze hadden allebei gaten. Niet zo sexy. Je kunt wel raden wat hij dat jaar met Kerstmis kreeg. Zijn dagen bracht hij door met songs schrijven of met jammen met vrienden in allerlei kroegen in de stad. Soms kreeg hij het voor elkaar om betaald te krijgen voor een optreden of om een tijdje bestellingen te bezorgen voor een pizzeria. Of hij draaide wat diensten achter de bar van een plaatselijke club. Maar verder dan dat reikte zijn gedrag als verantwoordelijke volwassene niet. Hij had jarenlang gecouchsurft en bij allerlei

vrienden en kennissen gewoond tot hij en ik een relatie kregen. Nu was dit zijn leven.

Verbluffend.

‘Je kunt met hem praten tijdens de rit naar waar hij ook naartoe gaat, daarna brengt Mac je waarheen je maar wilt,’ zei Martha. ‘Over een paar dagen zit Adam in een vliegtuig om te beginnen aan de Europese etappe van zijn tournee. Geloof me als ik zeg dat dit de enige gelegenheid is die je krijgt om hem in de nabije toekomst onder vier ogen te spreken. Wil je het of niet?’

O, man. Ik had het eigenlijk niet moeten doen, maar ik klom in de SUV en gleed over de zwarte leren stoel naar het uiteinde ervan. Het interieur was maagdelijk met die geur van nieuwe auto’s. In lang vervlogen tijden had hij mijn waardeloze oude hatchback geleend als vervoermiddel. Verbazingwekkend behendig had hij gitaarkoffers en versterkers in het kleine voertuig gestouwd. En nu dit. Wat was die gast ver gekomen.

De grote, knappe, donkergetinte man achter het stuur schonk me een glimlach via het achteruitkijkspiegeltje. ‘Juffrouw.’

‘Hallo.’ Mijn glimlach haperde, de oorzaak daarvan was hoogstwaarschijnlijk mijn gebrek aan zelfvertrouwen. Wat belachelijk was. Adam Dillon had me nog geen dag in zijn leven geïntimideerd. Hoe knap en getalenteerd hij ook mocht zijn, het was moeilijk om je van de wijs te laten brengen door iemand die voortdurend vergat de wc-bril omlaag te doen. Het moest aan deze situatie liggen: het concert, de limousine, de beveiliging. Over vijf minuten ging het wel weer. Geef me een kans om op adem te komen en ik zou...

En daar was hij, met een handdoek als een capuchon om zijn hoofd gewikkeld en een fles Gatorade aan zijn lippen. Eén bodyguard liep voor hem en een andere vormde de achterhoede. Martha marcheerde naast hem, en uit haar mond kwam een naar ik aannam eindeloze stroom informatie. Nu en dan knikte Adam ten antwoord. Hij droeg sneakers, een spijkerbroek en een T-shirt. Het T-shirt was doordrenkt van het zweet en plakte

aan zijn huid. Het zou wel heet worden onder die spotlights. Bovendien had hij nu meer ruimte om rond te lopen dan op de minipodia voor de kleine optredens die hij had gedaan toen hij nog met mij was.

Maar dat was niet alles. Hoewel hij er op het podium uitzag als een typische rockgod, kon ik naarmate hij dichterbij kwam zien dat zijn gezicht bleek was en dat hij wallen onder zijn ogen had. Zachtjes uitgedrukt zag hij er belabberd uit. En toch kon ik alleen maar naar hem staren.

Het was waarschijnlijk gewoon de schok van het weerzien na zo'n lange tijd. Ik bedoel, ik had hem wel gezien. Verdraaid. Er viel niet aan hem te ontkomen op aanplakborden en het internet en de rest. Soms met mooie vrouwen over hem heen gedrapeerd, en soms zonder. Hoe fucking gaaf was dat? Maar het was een heel ander verhaal om hem weer in levenden lijve mee te maken. Iets waar ik blijkbaar minder op voorbereid was dan ik had gehoopt.

Achter de groep doemde een vrouw op die met papier en een pen zwaaide. En ze was verdomme beeldschoon. Een imposante roodharige met een gul décolleté dat uit haar nauwelijks dichtgesnoerde topje puilde. Ze krijste Adams naam in een soort van 'kom hier'-lokroep voor groupies, gokte ik. Ze perste er een toon uit die hoog genoeg was om glas te versplinteren, maar Adam gaf geen krimp. Hij deed net alsof ze niet bestond. De achterste beveiligingsknul hield haar tegen, en dat was dat.

Waar waren die hordes fans een klein jaar geleden, toen hij voor halflege clubs speelde en cd's verkocht vanaf de achterbak van mijn auto? Hij was dezelfde gast die toen dezelfde muziek speelde. Betere muziek, in feite. Eerlijker. Minder 'kijk mij eens excentriek zijn', wat ik zeker kon waarderen.

'Naar de club, Mac,' zei Adam, en hij klom in het voertuig. Het was duidelijk dat hij mij niet had gezien. Daar was hij, rock-'n-rolls recentste lieveling en mijn ex-vriendje.

Martha snauwde bijna. 'Rechtstreeks naar huis, Mac. Ik meen het!'